

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

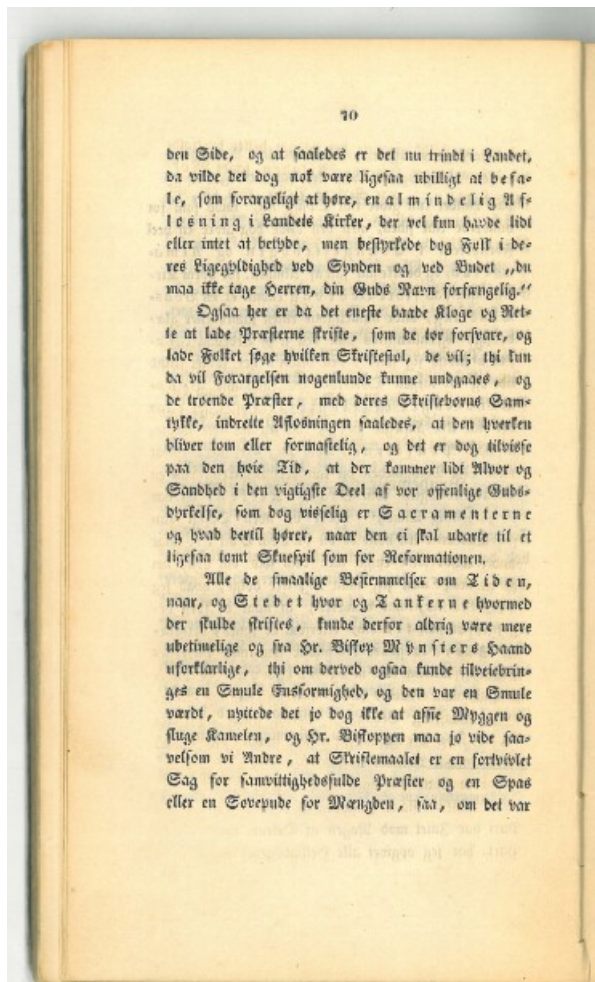
Titel: Udrag fra Frisprog mod H. H. Hr. Biskop Mynsters Forslag til en ny Forordnet Alterbog

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 70. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: [https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1839\\_640-txt-shoot-idm2661/facsimile.pdf](https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1839_640-txt-shoot-idm2661/facsimile.pdf) (tilgået 15. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

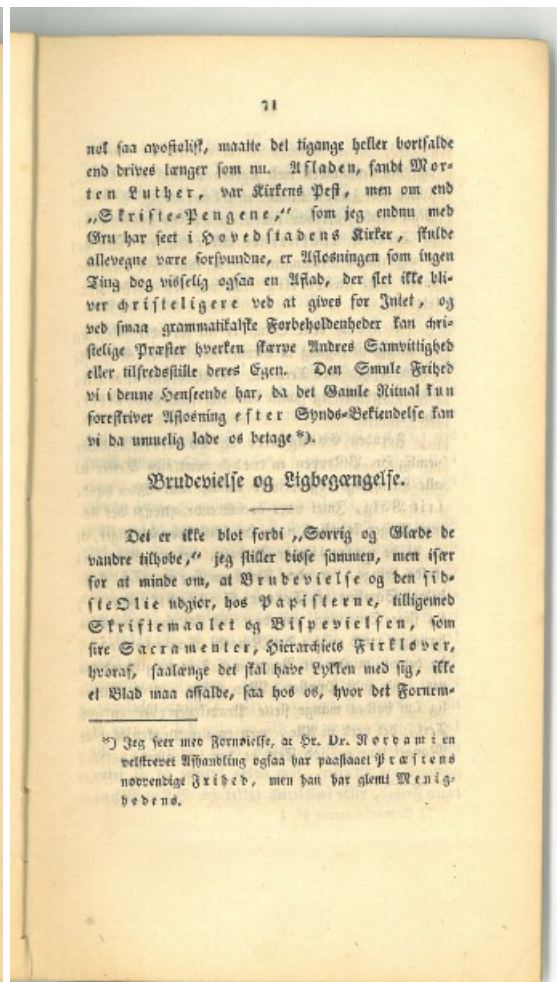
[Læs CC0-erklæringen](#)



den Side, og at saaledes er det nu trindt i Landet, da vilde det dog nok være ligesaa ubilligt at befale, som forargeligt at høre, en almindelig Afløsning i Landets Kirker, der vel kun havde lidt eller intet at betyde, men besyrelse og Hæll i deres Pigeblidighed ved Synden og ved Budet „du maa ikke tage Herren, din Guds Navn forfængelig.“

Ogsaa her er da det eneste baade kloge og Melte at lade Præsterne straffe, som de tør forsvare, og lade Folket spæ hvilken Skriftestol, de vil; thi kun da vil forargelsen nogenlunde kunne undgaaes, og de troende Præster, med deres Skrifteboens Samtykke, indrette Afløsningen saaledes, at den hverken bliver tom eller fornæstelig, og det er dog tilviise paa den høie Tid, at der kommer lidt Alvor og Sandhed i den vigtigste Deel af vor offentlige Gudsdyrkelse, som dog visse er Sacramenterne og hvad dertil hører, naar den ei skal udarte til et ligesaa tomt Skuespil som for Reformationen.

Alle de smaalige Beskrivelser om Tiden, naar, og Stedet hvor og Tankerne hvormed der skulde straffes, kunde derfor aldrig være mere ubetimelige og fra Hr. Biskop Wynsters Haand usforklarlige, thi om derved ogsaa kunde tilvebringes en Smule Forsømmighed, og den var en Smule værdt, nyttede det jo dog ikke at affie Nyggen og sluge Kamelen, og Hr. Biskoppen maa jo vide saavel som vi Andre, at Kristemaalet er en forkvælet Sag for Samvittighedsfulde Præster og en Spas eller en Søvepude for Mængden, saa, om det var



nok saa avofalst, maatte det sigende heller bortfalde end drives længer som nu. Afsladen, sandt Morten Luther, var Kirkens Pest, men om end „Krisite-Pengene,“ som jeg endnu med Gnu har set i Hovedstadens Kirker, skulde allevegne være forsvundne, er Afløsningen som ingen Ting dog visse og saa en Afslad, der slet ikke bliver kristeligere ved at gives for Jule, og ved smaa grammatikale Forbeholdenheder kan kristelige Præster hverken sætte Andres Samvittighed eller tilstedesille deres Sagen. Den Smule Frihed vi i denne Henseende har, da det Gamle Ritual kun foreskriver Afløsning efter Synds-Bekendelse kan vi da umulig lade os betage \*).

**Brudevielse og Ligbegængelse.**

Det er ikke blot fordi „Sovrig og Glæde de vandre tilhøbe,“ jeg stiller disse sammen, men især for at minde om, at Brudevielse og den sidste Lie udgier, hos Papiisterne, tilligmed Skriftemaalet og Bispevielsen, som fire Sacramenter, Hierarkiets Firkløver, hvoraf, saalænge det skal have Lyften med sig, ikke et Blad maa affalde, saa hos os, hvor det Konem-

\* Jeg sees med Fornøielse, at Hr. Dr. Merhamns vakkere Afhandling ogsaa har paasaaet Præstens noventlige Frihed, men han har glemt Menighedsbedens.

